

privredne tranzicije. Ima mnogo otvorenih pitanja, poput stečajne mafije i sumnjive privatizacije, što stvara tenzije. Kako puniti opštinski budžet kad ništa ne radi? U situaciji u kojoj se danas nalazi, Nikšić je grad bez perspektive”, smatra **Aleksa Marojević** iz Unije slobodnih sindikata.

Glavni čovjek za finansije u lokalnoj samoupravi tvrdi da je Nikšić 25 godina išao silaznom putanjom i da je to sada zaustavljeno, te da je ova opština počela polako, ali sigurno da napreduje.

UTOPIJA: „Ko god misli da to može bolje i brže to je utopija. Za dvije-tri godine infrastruktura će biti završena. Biće mi drago kad nas građani na proljeće budu kleli - iskopashe čitav grad. Mučićemo se, ali se mora, jer su kanalizacione cijevi stare i začepljene, to se mora sve uraditi kako treba, jer pravimo prečišćivač otpadnih voda velikog kapaciteta”, kaže Matijašević.

On smatra i da treba ulagati u poljoprivredu, u razvoj sela i očekuje prosperitet grada.

„Moje viđenje budućnosti je da će Podgorica biti politički, a Nikšić poljoprivredni, čak i turistički centar, čemu će doprinijeti aerodrom na Kapinom polju i put Risan-Žabljak. Taj položaj je bogatstvo za ovaj grad, Nikšić ima veoma dobru perspektivu. Ubijeden sam da će iz dana u dan, iz godine u godinu, grad s najvećom površinom u Crnoj Gori, biti sve ljepše mjesto za život”, optimista je Matijašević.

Iako bi bilo divno da sve te ideje zažive i da Nikšić zaista procvjeta, ovaj septembar ipak nije toliko svijetao. Lokalna samouprava obećava mnogo, ali je grad u gorem stanju nego ikada. Mnogo ljudi je ostalo bez posla, zaposleni nijesu primili i po šest plata, a hvalospjevi su bez pokrića. Sigurno je jedino da grad može da se uzda u vrijedne i talentovane ljude, pogotovo sportiste, poput **Đordija Vujičića**, **Dragutina Vujovića** i **Marka Blečića**, koji su osvojili Mont Everest i zbog toga ove godine dobili Nagradu oslobođenja Nikšića.

Milica ŽUGIĆ

IZBJEGLIČKI KAMPOVI NA KONIKU NAKON NAJAVE O NJIHOVOM RASFORMIRANJU

Beskućnici po drugi put

Romi i Egipćani smješteni u izbjegličkim kampovima na Koniku su, kažu, o mogućem iseljavanju iz kampa čuli iz medija. Saglasni su – drugog doma nemaju

Nevjerica, strah i razočarenje u izbjegličkim kampovima na Koniku.

Mediji su ove sedmice javili da opština Podgorica traži nazad zemljište na kome se nalaze kampovi, a u kojima živi oko 1500 Roma i Egipćana izbjeglih sa Kosova. Opština će planove koje ima za tu lokaciju realizovati, javljeno je, najkasnije do 2012. godine.

Šta će biti sa tim ljudima ako se planovi opštine realizuju ne zna se. Za sada imaju samo obećanje državnih organa, dato preko medija, da će se rješenje naći.

SUDBINU ČITAJU IZ NOVI-

NA: Stanovnici izbjegličkog kampa su za rasformiranje čuli iz novina. To ih, kažu, boli.

Ganija Pajazitaj, predsjednik Udruženja raseljenih Roma i Egipćana sa Kosmeta u Crnoj Gori je razočaran,

kaže za *Monitor*, što niko od nadležnih nije došao da razgovara sa njima i „pripremi ljude”. Za planove opštine čuo je od novinara koji su dolazili u kamp kako bi uradili prilog o tome.

„Počelo je od kada je Francuska odlučila da deportuje Rome. Još tada su novinari dolazili da nas pitaju da li

se i mi bojimo da bi Vlada donijela takvu odluku. Ubrzo nakon toga čuli smo i za rasformiranje kampa”, objašnjava Pajazitaj.

Nadležni su stanovnike izbjegličkih kampova podsjetili da su kampovi bili samo privremeno rješenje.

„Kad smo smješteni u kamp

rekli su nam da je to samo privremeno ali nam nijesu obezbjedili ništa drugo kao sto su obećavali”, kaže Pajazitaj. „Rečeno nam je da ćemo moći da biramo da li da se vratimo, integrišemo se

Ganija Pajazitaj: „Rečeno nam je da ćemo moći da biramo da li da se vratimo, integrišemo se u crnogorsko društvo ili odemo u neku drugu zemlju. Dok su strani donatori davali milione nismo im smetali, a za jedanaest godina koliko živimo tu nijesu nam obezbjedili čak ni toplu vodu da se okupamo kao ljudi”

STRAH DA OPET NE IZGUBE DOM: Izbjeglički kamp na Koniku

u crnogorsko društvo ili odemo u neku drugu zemlju. Dok su strani donatori davali milione nismo im smetali, a za jedanaest godina koliko živimo tu nijesu nam obezbjedili čak ni toplu vodu da se okupamo kao ljudi". Ako se kampovi rasformiraju, siguran je Pajazitaj, Romi i Egipćani koji tu žive nemaju kud.

NEIZVJESNA BUDUĆNOST: Izbjeglice sa Kosova, kažu crnogorske vlasti, moraće da biraju između povratka na Kosovo ili upisa u registar stranih lica.

Željko Šofranac, direktor Zavoda za zbrinjavanje izbjeglica objasnio je: „Oni će se odlučiti u jednom momentu šta hoće. Ili će biti lica koja će tražiti da budu u statusu stranca, a vode se u našoj bazi podataka Zavoda za zbrinjavanja izbjeglica. Ukoliko to ne žele, oni će se

onda tretirati kao stranci koji nelegalno žive u Crnoj Gori.“ I nije neki izbor.

Pajazitaj smatra da bi i njima trebalo pružiti priliku da odu u treće zemlje. „Kao što je to omogućeno Albancima. Ipak, mislim da bi većina ostala da se integriše u crnogorsko društvo, jer su njihova djeca odrasla tu i idu u školu gdje uče crnogorski jezik”.

Nura Bejzaku je jedan od starijih Roma koji žive u kampu. Kada je, priča, čuo da će rasformirati kamp bio je užasnut i morao je da smiruje ljude i da ih ubjeđuje da su to samo glasine.

„Mi smo zahvalni vladi što nas je prije jedanaest godina primila i vjerujem da će naći neko rješenje za nas”, kaže Nura. „Pošto EU finansira povratak tako što kupuje plac i daje novac za izgradnju, zašto vlade Crne Gore i Kosova ne napra-

Većina ne želi da se vrati na Kosovo. Problem sa povratkom je, kažu, to što se onima koji se tamo vraćaju „daje plac na brdima u šumama a ne onamo gdje su imali svoje kuće ili barem u blizini grada”

ve ugovor pa da nam se obezbijedi krov nad glavom ovdje“, pita se Nura.

„Ako nema rješenja, neka nam otvore put za treće zemlje“, kaže on. Na Kosovo kažu neće.

OSTALA IM SAMO NADA: Postoje dvije, tri porodice koje bi se možda i vratile, tvrde stanovnici kampova sa kojima smo razgovarali. Problem sa povratkom na Kosovo je, kažu, to što se onima koji se tamo vraćaju „daje plac na brdima u šumama a ne onamo gdje su imali svoje kuće ili barem u blizini grada”.

„Mi nemamo gdje da idemo. Da smo imali, ne bi ostali ovdje gdje nemamo nikakvih uslova”, objašnjava **Bege Gaši**. „Djeca nam se stalno razboljevaju a doktor radi samo sat vremena. Mogu nas istjerati odavde samo ako nas ubiju“, kaže.

Naši sagovornici ponavljaju – i smrt je bolja od odlaska. **Nadjirija Beriša**, čija je baraka izgorjela prije dvije nedjelje bi, kako kaže, radije ostala na zgarištu svog doma u kampu nego da napusti Konik. Nema gdje da ide.

„Šta će mi život ako nemam krov nad glavom i šta da jedem, ako moram da gledam kako mi unuci umiru od gladi. Ni do sada nijesu brinuli o nama pa ne moraju ni sada. Samo neka nas ostave na miru da živimo”, kaže ona. „Iako mi je baraka izgorjela snaći ću se, sama ću je napraviti nekako. Ako nas istjeraju, šta da radimo onda. Bolje da nas sve ubiju”.

Stanovnici kampova na Koniku se ipak, kažu, nadaju da će Vlada Crne Gore da nađe neko alternativno rješenje i da ih neće istjerati iz Kampa do tada.

Eh, nada.

Biljana ALKOVIĆ